

Anna Bijns, 'In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang'

Een meisken fraai, een [lettelke](#)¹ oudere
Dan zeventig jaren of daaromtrent,
Heeft mijn harte gestolen: is 't ook wondere,
Dat ik [beminne](#)² 't vrouwken [excellent](#)?
Zij staat zo vaste in mijn [herte](#) geprent:
't Es zelden ure, ik en³ bekeer ze.
Van al haren dingen is zij aardig en [jent](#)⁴;
Zij gaat achter [bekluiterd](#)⁵ gelijk een [veerse](#)⁶,
Haar roksken beslijkt tot half den [eerse](#)⁷.
Dan heeft zij twee lieflijke borstkens rond,
Recht als een oude verrimpelde [leerze](#)⁸.
Niet enen tand en staat in haren mond.
Al ben ik ziek, haar bijzijn maakt mij gezond;
Deur 't [verzamen](#)⁹ zingen wij der vreugden zang.
Och, als lief dan lief moet laten [terstond](#)¹⁰,
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Bij haar t'zijne zoude mij altijd wel lusten,
Al schijn ik een hatelijk [Sassem Loeten](#).¹¹
Mocht ik in haar lieflijke aarmkens rusten,
Alle mijn lijden zoude zij wel boeten.
Haar [aanschijn](#)¹² en es niet om [verzoeten](#),¹³
Van den negen schoonheden heeft zij een deelken.
[Los](#)¹⁴, [keverbekig](#)¹⁵, vol [werten](#)¹⁶, vol sproeten,

¹ beetje

² hou van

³ niet: *er is zelden een uur dat ik niet naar haar verlang*

⁴ schoon, bevallig, lief

⁵ besmeurd (met modder)

⁶ vaars: een vrouwelijk koe die nog niet gekalfd heeft

⁷ aars, achterwerk, kont

⁸ laars

⁹ samen zijn, maar ook: geslachtsgemeenschap hebben

¹⁰ onmiddellijk, plots

¹¹ losbandige pummel

¹² aangezicht

¹³ *haar aanschijn is niet mooier te maken*

¹⁴ vrij, onbelemmerd, ongehinderd

¹⁵ vooruitstekende kin

¹⁶ wratten

Achter en vore [gebult](#)¹⁷ is ook dit [beelken](#)¹⁸.
Ik was laatstent in een lustig [prieelken](#)¹⁹,
Daar ik met der liefster zeer vriendelijk speelde;
Zij nam mij in haar aarmkens, d'amoreus [dreeelken](#)²⁰,
En kuste mij vriendlijk, was 't niet een [weelde](#)?
Wie en zoude niet verheugen in zulken beelde?
Haar mondeken zij vaste aan d'mijne drang.
Maar doen zij adieu zeide, mijn hartken [kweelde](#).
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Ik mag ze wel kussen²¹, zij en zal niet bijten;
Dat is groot voordeel, zij en heeft geen tandekens.
Zou ze mij iemand [ontvrijen](#)²², 't zou mij spijten;
Waren 't mijn vrienden, 't werden mijn vijandekens.
Ik zoud' er om [vervechten](#)²³ al mijn [pandekens](#).²⁴
Gelijk een haanken vecht om zijn hinneken²⁵.
Zij heeft twee zwarte, harde, verweerde handekens,
Daar zij mij mee [klokert](#)²⁶ onder mijn kinneken.
Dan zeit zij: mijn zoete, waarde [minneken](#)²⁷;
En ik zeg weder: mijn lieve lammeken.
Zwart haar op een schurft hoofd heeft dit godinneken,
Vol neten, vol [vinken](#)²⁸: zij spaart 't kammeken.
Als ik laatst was bij dit zoete [mammeken](#)²⁹,
Mijn harte in mijn lijf van vreugden sprang³⁰;
Doen ik ze moest laten, speelde ik 't [grammeken](#)³¹.
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Den tijd en zoude mij nimmermeer verdrieten³²,

¹⁷ met een bultrug

¹⁸ gestalte, gedaante

¹⁹ tuintje

²⁰ geliefde, boel(eke)

²¹ *ik kus haar graag*

²² de geliefde afnemen

²³ door een gevecht verliezen

²⁴ liquide middelen, geld, wat je in onderpand kunt geven (bij een lening bijv.), wat je waard bent

²⁵ hennetje

²⁶ liefkoost, streelt

²⁷ geliefde

²⁸ luizen, vlooiën

²⁹ (zogende) moeder, vrouwenborst

³⁰ sprong

³¹ boos iemand

³² *de tijd kan mij niet deren*

Als ik ben bij dat schoon [brunelleken](#)³³
Haar [zijpende](#)³⁴ oogskens mijn harte doorschieten.
Ik ging laatstent, 't was donker als een helleken³⁵,
En klopte zeer [lijselijk](#)³⁶ voor haar celleken³⁷;
Zij schoot aan haar hemde, gescheurd en lapachtig,
En ontstak een kaarse: ik zag haar velleken,
[Geluw](#)³⁸, verrimpeld, het hing zo slapachtig,
Van den hoofde tot den voeten was zij [rapachtig](#)³⁹.
Doen kreeg ik al ten groten temptatie
Bij haar te slapen; maar 't volk is [klapachtig](#)⁴⁰,
Dachte ik, dus vreesde ik voor [blamatie](#)⁴¹,
Hoe vriendelijk dat ik vond bij haar [colatie](#)⁴².
Als ik thuiswaart moet nemen mijnen gang,
Zo is ons droefheid zonder comparatie.
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Prinse, vondij te nacht in uw bedde
Een zo [amoreuzen](#), [gracielijken moksken](#)⁴³,
Zoudij ze uitstoten? Neen gij, ik wedde,
Gij en zoudt niet [vermulen](#)⁴⁴ [alzulken](#)⁴⁵ broksken.
Zij ziet zo vriendelijk door haar loksken,
Men zoud' er padden mee mogen [vergeven](#)⁴⁶.
Haar tongskens dat luidt, al waar 't een kloksken.
Zij zoude wel [afkijven](#)⁴⁷ zeven haringteven⁴⁸.
Haar kamere is beschilderd, beschreven,
Alzo zij zit over den [lollepot](#)⁴⁹

³³ brunette

³⁴ wenende, huilende

³⁵ helleken: verkleinwoord van hel

³⁶ op zachte, rustige wijze, langzaam

³⁷ celleken: verkleinwoord van cel

³⁸ geelkleurig

³⁹ schurftig

⁴⁰ babbelziek, geneigd tot roddels

⁴¹ zich belachelijk maken, een blamage

⁴² een fijn gesprek (met maaltijd)

⁴³ scheldnaam voor een vrouw: morsig wijf, slet.

⁴⁴ versmaden

⁴⁵ zulk een

⁴⁶ vergiftigen

⁴⁷ wegjagen door kijven

⁴⁸ viswijven

⁴⁹ Steenen pot met gaten in het deksel, waarin vuur wordt gedaan, en die als verwarmingsmiddel wordt gebruikt, voornamelijk door vrouwen. Door bijgedachte aan Lollen (I, 2), en 1) en 4) is lollepot een naam geworden voor een zeurkous (BOUMAN 64), en voor iemand die den ganschen dag zingt of neuriet (BOEKENOOGEN); door

't Is een vrouwken, dat kan leven en doen leven.
Is 't wonder, al ben ik op haar verzot?
Zij gaat bezeverd en tot den tanden besnot.
Hierom moet ik ze [minnen](#), het es [bedwang](#).
Hoe wij t'[zamen verheugen](#), dit is 't slot:
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Hertaling zoals ingeleverd

Een fraai meisje, een beetje ouder
dan zeventig jaar of daaromtrent,
heeft mijn hart gestolen: Is het een wonder dat
ik dat prachtige vrouwtje bemin?
Ze staat vast in mijn hart gegrift,
Er is zelden een uur dat ik niet naar haar verlang.
Van al haar eigenschappen is ze aardig en mooi.
Ze zoekt achter modder als een vaars.
Haar rokje beslijkt tot halverwege haar kont
Ze heeft twee mooie ronde borsten
Recht als een ouder verrimpelde laars.
Ze heeft geen tanden meer in haar mond.
Al ben ik ziek, haar bijzijn maakt me gezond
Samen zingen we liederen van vreugde
Als liefde dan plots wordt losgelaten,
Huilen we voor lange tijd tranen.

Bij haar zijn zou mij altijd wel lusten,
Al schijn ik een hatelijk losbandige pummel..
Mocht ik in haar lieflijke armen rusten,
Dan zou zij al mijn lijden doen verdwijnen.
Haar aanschijn is niet mooier te maken;
Van de negen schoonheden heeft zij een deel.
Vrij, vooruitstekende kin, vol wraten, vol sproeten,
Achter en voor met een buldrug is ook dit gestalte.
Ik was laatst in een lustig tuintje,
Toen ik met de liefste zeer vriendelijk speelde;

bijgedachte aan Lol (I), 4) voor een vrouw die ontucht met vrouwen pleegt (in dezen zin o.a. te Amsterdam: zie b.v. KÖSTER HENKE).

Zij nam mij in haar armen, mijn liefste,
En kuste mij vriendelijk, was 't niet een wonderlijk?
Wie zou zich niet verheugen in zo'n zicht?
Haar mond zij vaste aan d'mijne drang.
Maar toen zij adieu zei, schreeuwde mijn hart.
Toen we afscheid namen, vloeide er tranen.

Ik mag ze wel kussen, zij zal niet bijten;
Dat is een groot voordeel, zij heeft geen tandekes.
Zou ze bij me weggaan, 't zou me spijten;
Waren 't mijn vrienden, werden 't mijn vijandekes.
Ik zou voor haar mijn geld verliezen in een gevecht;
Zoals een haan zou vechten voor zijn hen.
Zij heeft twee zwarte, harde, verweerde handekes,
Waar zij mij mee streelt onder mijn kinneke.
Toen zei ze: mijn zoete, ware geliefde;
En ik zeg terug: mijn lieve lammeke.
Zwart haar op een schurft hoofd heeft dit godinneke,
Vol neten, vol luizen: zij spaart 't kammeke.
Toen ik laatst bij deze zoete zogende moeder was,
Mijn hart in mijn lijf sprong van vreugde;
Toen ik ze moest laten, speelde ik een boos persoon
In 't scheiden huilde wij traankes en snot ellenlang.

Den tijd en zoude mij nimmermeer verdrieten,
Als ik ben bij die schone brunette
Haar huilende ogen doorschieten mijn hart.
Ik ging laatstent, 't was donker als de hel,
En klopte zeer zacht voor haar cel;
Zij deed snel haar gescheurde, gelapte kleren aan,
En ontstak een kaars: ik zag haar vel, geel, verrimpeld, het hing zo slap,
Van kop tot teen alles was schurftig
Toen werd ik bijna verleid,
Bij haar te slapen; maar de mensen gaan roddelen,
Dacht ik, dus vreesde ik voor belachelijk gemaakt te worden,
Hoe leuk ik het ook vond met haar te babbelen,
Als ik terug naar huis moest,
Zo is ons droefheid niet te vergelijken.
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Prins, vond gij 's nachts in uw bed
Zo een lieflijk, gracieus moksken,
Zou u ze verstoten? Neen, ik wed
Dat gij't niet zoudt versmaden, zo'n broksken
met zo'n vriendelijk blik achter haar loksken
Die zelfs padden zou kunnen verdrijven
Die harder kan kijven dat zeven viswijven,
Haar kamer is geschilderd en behangen,
En zo zit zij over de lollepot.
't Is een vrouwken, dat leeft en laat leven
't is geen wonder: ze maakt mij zot
Ik moet haar beminnen, onweerstaanbaar die drang
Die ons naar elkaar trekt en dit is 't slot:
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.

Herwerkte hertaling

Een fraai meisje, een beetje ouder
dan zeventig jaar of daaromtrent,
heeft mijn hart gestolen: is het een wonder dat
Ik dat prachtige vrouwtje bemin?
Ze staat vast in mijn hart gegrift,
Er is zelden een uur dat ik niet naar haar verlang.
In al wat ze doet, is ze aardig en **lief**,
Vanachter is ze bemodderd, net als een vaars.
Haar rokje beslijkt, tot halverwege haar aars
Ze heeft twee mooie ronde borsten
Recht als een oude, verrimpelde laars.
Ze heeft geen tanden meer in haar mond.
Al ben ik ziek, **bij haar zijn** maakt me gezond
Samen zingen we **liefdesliedjes**
Als de geliefde dan plots wordt losgelaten,
Bij 't afscheid huilden wij traantjes snot meters lang.

Bij haar zijn zou ik altijd wel lusten,
Al schijn ik een hatelijke, losbandige pummel,
Mocht ik in haar lieflijke armen rusten,
Dan zou zij al mijn lijden doen verdwijnen.

Haar aanschijn is niet mooier te maken;
Van de negen schoonheden heeft zij een deel.
Vrij, vooruitstekende kin, vol wratten, vol sproeten,
Achter en voor met een bultrug is ook dit gestalte.
Ik was laatst in een lustig tuintje,
Toen ik met de liefste zeer vriendelijk speelde;
Zij nam mij in haar armen, mijn liefste,
En kuste mij vriendelijk, was 't niet een wonderlijk?
Wie zou zich niet verheugen in zo'n zicht?
Haar mond zij vaste aan d'mijne drang.
Maar toen zij adieu zei, schreeuwde mijn hart.
Bij 't afscheid huilden wij traantjes snot meters lang.

Ik kus haar graag, zij zal niet bijten;
Dit is mijn groot geluk: zij heeft geen tandekes.
Zou iemand haar van me stelen, 't zou me spijten;
Waren 't mijn vrienden, werden 't mijn vijandekes.
Ik zou voor haar mijn geld verliezen in een gevecht;
Zoals een haan zou vechten voor zijn henneke.
Zij heeft twee zwarte, harde, verweerde handekes,
Waarmee zij mij mee streeft onder mijn kinneke.
Toen zei ze: mijn zoete, ware geliefde;
En ik zeg terug: mijn lieve lammeke.
Zwart haar op een schurfthoofd heeft dit godinneke,
Vol neten, vol luizen: zij spaart 't kammeke.
Toen ik laatst bij deze zoete mamaatje was,
Sprong mijn hart in mijn lijf van vreugde;
Toen ik ze moest laten, deed ik of ik boos was
Bij 't afscheid huilden wij traantjes snot meters lang.

Het verglijden van de tijd zou mij nooit verdriet doen,
Als ik ben bij die schone brunette
Haar tranen zijn als pijlen door mijn hart
Ik ging laatst, 't was er donker als een helleke,
Ik trok zeer zacht aan haar belleke,
Zij deed snel haar gescheurde, gelapte kleren aan,
En ontstak een kaars: ik zag haar vel:
Geel, verrimpeld, het hing zo slap,
Van kop tot teen alles zo schurftig als wat
Toen kwam ik danig in de verleiding om

Bij haar te slapen; maar de mensen gaan roddelen,
Dacht ik, dus vreesde ik belachelijk gemaakt te worden,
Hoe leuk ik het ook vond met haar te babbelen,
Toen ik terug naar huis moest,
Was onze droefheid met niets te vergelijken.
Bij 't afscheid huilden wij traantjes snot meters lang.

Prins, vond gij 's nachts in uw bed
Zo een lieflijke, gracieuze slet,
Zoudt u ze verstoten? Neen, ik wed
Dat gij't niet zoudt versmaden, zo'n broksken
met zo'n vriendelijk blik achter haar krollen
Dat ze ermee zelfs padden zou kunnen mollen
Die harder kan kijven dat zeven viswijven,
Haar kamer is geschilderd en behangen,
En zo zit zij over de lollepot.
't Is een vrouwken, dat leeft en laat leven
't is geen wonder: ze maakt mij zot
Ik moet haar beminnen, onweerstaanbaar die drang
Die ons naar elkaar trekt en dit is 't slot:
In 't scheiden wenen wij traankens snot ellenlang.